

S.A.M.O.R.O.S.T.

číslo 2 / rok 2014 / ročník 35

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

EXKURZE NĚMECKO + FRANCIE...

Nějak se mi ty úvodníky píšou hůř a hůř. Možná je to počasím, možná věkem. Obsah je setrvalý, zážitky z cest a prázdnin, prapor poezie třímá vysoko nad hlavou jen Karel Stupka. Času je málo, zatím to ještě není moc znát, ale škola se chystá na velké oslavy 130 let od svého založení. Bude almanach, speciální odznaky, sraz absolventů, průvody, hudba, radovánky...

Muzikanti ubývají, snad se v září objeví pár trumpetistů a houslistů, jinak asi budeme zpívat za doprovodu MP3. Ale tak špatně snad nebude nikdy.

Pěkné Vánoce, úspěšný rok 2015 přeje

-moon-

**Slavíme 130 let
českého lesnického
školství v Písku!**

Ze čtvrtého ročníku jsem se nejvíc těšil na zahraniční exkurzi. Když se to ještě ve třetáku řešilo, doufal jsem, že pojedeme do Skandinávie. Nakonec jsme se s druhou třídou shodli „pouze“ na Francii.

Odjezd byl naplánován na neděli 14. září, a to na dvanáctou hodinu večerní. Sraz byl v jedenáct hodin. Kolem dvanácté hodiny jsme byli všichni připraveni na odjezd. Je čtvrt na jednu a my vyjíždíme směr Německo. Cesta je nekonečná, spaní v autobusu nepohodlné. Dlouho hledám to správné místo na sedačce. Konečně. Usínám. Asi po třech hodinách nás čeká první zastávka. Nejnutnější úkony a jedeme dál.

Je ráno a jsme v Německu nedaleko Kaiserslauternu. Zde máme naplánovanou exkurzi s místními lesníky. Po krátkém uvítání nás čeká snídaně. Káva a něco na zub. Po občerstvení následuje náročná vycházka a představení místní lesnické speciality – pěstování borovice s bukem. Kolem 14. hodiny odjíždíme. Čeká nás ještě jedna zastávka. Štrasburk. Město ležící na hranicích Francie a Německa. Dříve patřilo Německu a ještě před tím opět Francii.

Zde máme rozchod. S kamarádem navštívíme katedrálu a zapalujeme svíčku. Prý bude mít člověk rok štěstí nebo tak nějak. To by se mohlo u maturity hodit. Pak odjíždíme na studentskou ubytovnu do Colmaru. V tomto malebném alsaském městě jsme spali po celou dobu našeho pobytu.

Úterý ráno. Náš plán je jednoduchý. Navštívit Gérarda Weye. Gérard je kamarád pana třídního, patron písecké lesnické školy, ředitel agentury pro ochranu přírody a garant ochrany čápů na území celé Francie.

Asi po dvou hodinách jsme na místě. Obrovská střelnice. Tady nám Gérard povídal o místní myslivosti. Jak to u nich chodí, co loví a jaký mají problém s pytláky. Potom nás provedl po celém areálu střelnice, která byla rozdělena do osmi menších stanovišť.

Odpoledne byla domluvená návštěva místního velkého vinařství. Alsaské víno je vyhlášené, pěstuje se jen bílé víno. Červené jen hodně výjimečně. Vinařství Vielle Armand leží na nejsušším místě Francie s ročním úhrnem kolem 500 mm a navíc je obklopené horami.

Měli zde přibližně sedm druhů vín. Po odborném výkladu a pochůzce po provozu následuje degustace 4 druhů. No, abych pravdu řekl, docela to kopal. Z vinic odjíždíme směr ubytovna.

Ve středu pro nás připravil Gérard plán. Jeli jsme na jeho záchranou stanici pro čápy. Pokud jsem dobře poslouchal, je to nejznámější záchraná stanice ve Francii. Čápi jsou ve Francii velmi důležití, zejména v Alsasku-Lotrinsku, protože tento departement má čápa ve znaku. Taky je jich tu všude plno.

Gérardova přednáška na stanici trvala asi dvě hodiny. Poté přišlo překvapení. V ten den, co jsme tam byli, vypouštěli dva čápy do přírody. Bylo to opravdu zajímavé a nádherné. Po přednášce a a ukázce jedeme směr Colmar na ubytovnu. Jenže tam jsme ve čtyři a ubytovna otevírá až v pět. Program je jasný. Využít čas a jít nakoupit něco do města. Moc peněz sice nezbylo, ale malý dárek taky dárek.

Poslední den exkurze. Čtvrtek. Ráno po snídani vyrážíme. Čeká nás, jak jinak, odborný výklad. Jsme už ve Schwarzwaldu a s námi je tu odborný asistent z univerzity ve Freiburgu, specialista na lesnictví a hlavně tetřevy. Sice mladý muž, ale o této problematice věděl opravdu hodně.

Následuje poslední pohled na Schwarzwald z rozhledny, prohlídka Freiburgu a ve 14.45 odjezd směr Písek. Exkurze pro mne byla zajímavá. Možná největším překvapením bylo, když jsem oprášil roky zapomenutou francouzštinu a pokoušel se domluvit. Někteří „domorodci“ mi i s vydáním všech sil dokonce rozuměli. Co bylo na exkurzi nepříjemné, byla dlouhá a únavná cesta. Proto jsem možná rád, že jsem jeli „pouze“ do Francie...

Patrik Olt, Pavel Peška, 4.A

REPORTÁŽ

V úterý ráno se po dobré francouzské snídani hrneme do autobusu. Co se bude dít? Jaký je dnešní program? Jak dlouho pojedeme? Takové otázky se ozývají celým autobusem. Zvědavcům rádi zodpoví všechny všetečné otázky učitelé. Jedeme na střelnici! To bude pro kluky posedlé zbraněmi něco. A pak nás vezmou na exkurzi do vinařských závodů.

Po chvíli jízdy hluk v autobuse pomalu utichá, většina lidí upadá do říše spánku. Zbytku kmitají oči po krajině, která pomalu plyne za okny našeho korábu. Vše je jiné, nové. Kolem silnic se vinou nekonečné tratě vinic. Bavíme o tom, jak to asi stihají sklidit? A kolik potřebují lidí? PO pár kilometrech potkáváme jakýsi kombajn a nás obohacuje nový poznatek o sběru vína.

Zaskřípění kol na šterku nám prozrazuje, že už jsme na místě. Vystoupíme ven, ozývá se smích a hecování, kolik by kdo střelil. Radostnou náladu ukončí příchod našeho průvodce. Nejprve nás čeká přednáška o myslivosti ve Francii. Po přednášce jdeme na střelnici. Kluci předvádějí střelecké postoje a s fiktivními flintami rozbíjejí jednoho asfaltového holuba za druhým. „Honem, pojďte sem“ ozývá se z jiné strany střelnice. Objevili jsme nádoby s vystřelenými náboji. Jako straky se na ně vrháme, aby si každý z nás odvážel alespoň jednu na památku.

Po obědě a přátelském rozloučení s naším průvodcem se vydáváme vstříc dalším zážitkům. A náš další program? No přece vinice! Po krátkém přesunu opět zastavujeme, radostně se vyhrneme z autobusu, v našem stádečku se ozývá smích a vtípký. Jé, kolo! Hned ho obklopíme, je velké, vypadá jako kdyby si ho tu zapomněl nějaký obr. Kluci po něm obratně vyšplhají, jejich předvádění jízdy za doprovodu zvuků vyluzovaných z úst pobaví nejen přihlížející hlouček ale i několik vinařů přivázejících svou úrodu.

Přichází k nám usměvavý Francouz. Jdeme za ním, obcházíme halu a vidíme další vinice. Ukazuje nám prvních pár tratí, které slouží jako ukázka typických odrůd pěstovaných tady v kraji, a vysvětluje, že z nich můžeme ochutnávat, co hrdlo ráčí. S žaludky plnými sladkých kuliček se přesouváme do nově vyhlížející haly sloužící jako sklad. Oči až přecházejí z obrovského množství lahví vyřadovaných v boxech od země až ke stropu. A naše prohlídka pokračuje dále do plnirny. Již při vstupu nás přes nos udeří silný nakyslý zápach vína. Nové stroje září čistotou, rozesílají stříbrné odlesky po celé místnosti. Kolik tu muselo asi projít lahví? A kam asi putovaly? Pil je prezident nebo farmář? Přecházíme do další místnosti, je menší ztemnělá, s malbami vesnic na zdech. V šeru září velké nerezové tanky plné vinného kvasu. Po krátké prohlídce výstavy o 1. světové válce jdeme na ochutnávku. V příjemné klimatizované místnosti posloucháme výklad našeho průvodce, který popisuje jednotlivé vlastnosti několika druhů vína. Při ochutnávce se bavíme o tom, jaké víno je dobré a které nám chutná víc. Průvodce usuzuje podle výrazů ve tvářích a spokojeném zabarvení hlasu, že nám zachutnalo a zve nás do obchodu, kde si je můžeme zakoupit.

V dobré náladě ověnceni taškami vycházíme z obchodu. U autobusu porovnáváme své nákupy, příchod učitelů přerušuje cvrkot v našich řadách. Nastupujeme do autobusu a vyrážíme směrem k ubytovně. Po večeri se scházíme před ubytovnou a ukončujeme dnešní příjemný den zpěvem za doprovodu kytary a harmoniky.

Ivana Kolerusová 4. B

POLSKO, BĚLOVĚŽ A OKOLÍ

Naše cesta započala v pátek 2. Srpna, kdy jsme se sešli před školou s nutnou výbavou pro exkurze i pro lov na celý týden. Celkem nás jelo 9 studentů, ing. Holkup a hajný Roman Povolný. K dispozici jsme měli školní transit a osobní automobil. Po jejich kontrole a naložení všech našich věcí, jsme kolem 13 hodiny odpolední vyrazili na dlouhou cestu přes ČR a celé Polsko až do Bělověže, která leží až u hranic s Běloruskem. Celá cesta i s přestávkami trvala přibližně 20 hodin.

V sobotu kolem 10 hodiny ráno jsme přijeli do „Nadlesnictwi Rudka“, což je něco jako u nás lesní správa. Zde jsme měli domluvenou práci, abychom si vydělali nějaké peníze na naftu pro zpáteční cestu. Když jsme dodělali určenou práci, což bylo ožínání dubových kotlíků mačetou, dostali jsme oběd a po něm odjeli již přímo do Bělověže na internát lesnické školy, kde jsme se ubytovali. Zbytek dne jsme odpočívali.

V neděli jsme navštívili místní ZOO, která dříve fungovala jako záchraná stanice pro divoká zvířata, jako je například zubr, jelen nebo divoká prasata. Poté jsem dojeli k hraničnímu přechodu s Běloruskem, kde jsme si prohlédli hranice, které jsou celkem silně hlídáné, dokonce i laserovými a pohybovými čidly. Večer jsem konečně vyrazili do lesa na lov, ale nikomu z nás ten večer nepřálo štěstí.

Pondělí se neslo ve sportovním duchu. Ráno, když jsme se vrátili z prohlídky místní školy, která zde funhuje od roku 1957, jsme každý dostal kolo a po krátkém seznámení s polskou přehazovačkou, kterou jsme nikdy předtím neviděli, jsem vyjeli. První zastávkou bylo muzeum NP Bělověž. Po jeho prohlédnutí jsme jeli přímo do parku. Celý park je oplocen a platí v něm zákaz používání spalovacích motorů, takže zde jezdí elektrovozíky nebo koňskými potahy a řežou padlé stromy aku-pilami. Večer se někteří z nás opět vydali na lov. Tentokrát už byl uloven jeden psík mývalovitý (polsky jenot). Po návratu z lovu jsme měli seznamovací večer s polskými studenty, kteří přijedou za pár týdnů k nám do Čech. Večer byl příjemný, ale krátký, protože druhý den jsme museli vstávat velmi brzy.

Jak jsem již zmínil v úterý jsme museli vstávat velmi brzy a to ve 4 hodiny ráno. Poté následoval několikahodinový přesun do Dobřanského NP, kde jsme se plavili po řece v kajacích. Vpodvečer jsme dorazili do NP Wigri, tam jsme se ubytovali na chatě pro lovecké hosty a po zbytek dne odpočívali.

Až ve středu ráno nás místní lesník provedl po parku a také nás zavedl do muzea, věnovaného parku a výzkumu, který v parku kdysi probíhal. Odpoledně jsme navštívili luštírnu v Nadlesnictwo Czarna Bialosbocka, zde jsme se podívali, jak se dříve luštilo osivo i jak se luští moderně dnes. Vpodvečer jsem se vrátili do Bělověže a opět se vydali na lov. Tentokrát byli uloveni již 2 psíci. Náplň čtvrtedního dne byla poněkud skromnější. Jedinou položkou na programu dne byl turistický vláček v Nadlesnictwo Hajnowka. Místní úzkokolejka zde dříve sloužila k přepravě dříví. Večer jsem opět vyrazili na lov. Po neúspěšném lovu jsme povečeřeli v místní myslivecké restauraci a poté se odebrali zpět na internát.

V pátek dopoledně jsme navštívili jen Výzkumný ústav savců v Bělověži, kde zkoumají veškeré savce v okolí NP Bělověž od rejsek přes kočky až po zubry. Po obědě jsme si sbalili naše věci a kolem 3 hodiny odpoledně vyrazili zpět domů do Čech. Po celou dobu naší exkurze nás doprovázeli i polští profesori Aša Zemoyska a Bartek Nowosadko. I přesto, že jsem já osobně nic nestřelil, jsem si celou naši exkurzi užil.

Jakub Myška, 4. A

Psík mývalovitý, (*Nyctereutes procyonoides*)
Kresba Lubomír Dědek

NEJLEPŠÍ ZÁŽITEK Z PRÁZDNIN

Můj největší zážitek z prázdnin byl letní dětský tábor Doubravka. K tomuto zážitku jsem přišel jak slepý k houslím. Moje přítelkyně tam jezdí čtvrtým rokem jako vedoucí oddílu. Když jsem jí měl odvézt na mítso tábora, tak už byla tma a mě nesvítla světla automobilu. To pro mě znamenalo přespat jednu noc na letním táboře.

A tak to celé začalo. Už v noci za mnou přišel pořadatel dětského tábora s prosbou, jestli bych nezůstal 16 dní a nedělal vedoucího oddílu malým klukům. Samozřejmě jsem souhlasil, protože jsem mohl svojí přítelkyni vidět o 16 dní více, než jsem měl. Ale k mému údivu se to celé nějak zvirtlo a svůj oddíl malých kluků jsem si oblíbil natolik, že jsem ani nezaregistroval mojí slečnu.

Každý den v 7.00 byla povinná taneční rozcvička, po které následovalo čištění zubů a snídaně. Jelikož tábor byl dělaný v tématu lovcí pokladů, zbytek den jsme hráli hry za účelem získat klíče a indície k nalezení závěrečného pokladu. Poslední den ráno jsme všichni společně našli poklad, po kterém následovala závěrečná hostina. Bylo to asi nejlepší večeře, kterou jsem kdy viděl. Na stole byly takové dobroty jako špízy, steaky, bifteky, hranolky, řízky, bramborový salát atd. Poslední večer byla závěrečná diskotéka. A následující ráno bylo odevzdání dětí rodičům. Tohle považuju jako můj nejkrásnější zážitek.

Jakub Kubů, 4.A

Asi v půlce prázdnin mi můj táta oznámil: „Pojedeš do Rakouska na závody, volal mi Martin Komárek, že tě tam přihlásil“. Docela jsem se zděsil, protože timbersport jsem dělal jen dva měsíce a na závody se jezdí až druhý rok po timbercampu. Zážitek pro mě byl už ten, že jsem musel vyplnit přihlášku v němčině, vytáhl jsem tedy slovník a horkotěžko jsem přihlášku vyplnil, povedlo se a přišlo mi ihned po odeslání potvrzení o tom, že jsem oficiální závodník v rookie kategorii za Českou republiku.

Přibližně za týden mě vyzvedl Josef Pavlíček, náš nejlepší závodník v rookie kategorii. Naložili jsem věci, sekeru, pilu a jelo se směr Zell am See Kaprun. Po dlouhé cestě jsme konečně našli ho-

tel, ve kterém jsme měli objednané pokoje. Ještě ten večer jsme se prošli Kaprunem a prohlédli si místa, kde se bude konat zítřejší závod.

Byl den závodu, byl jsem trochu nervózní, protože to byl můj úplně první závod a to navíc rovnou

v zahraničí, kde je úroveň tohoto sportu úplně na jiné úrovni než u nás. Už jsem nemohl dělat nic, vzal jsem sekeru a čekal, až vyvolají mé jméno, přišlo se na nás podívat kolem jednoho tisíce lidí. Vyvolali mé jméno, přišel jsem na pódium a spadla ze mne veškeré nervozita, první disciplína byla stock saw, řekl jsem si v duchu „nějak to dáš“ a povedl se mi čtvrtý nejlepší čas.

Dále mne čekal ještě standing block, single buck a nakonec z toho bylo šesté místo z osmi. Mohl jsem být čtvrtý, ale dostal jsem dvakrát DQ (diskvalifikace), nevadilo mi to, protože jsme věděli, že jsem sekal se závodníky, kteří sekají přes sedm let déle, než já.

Po závěrečném vyhlášení jsme si zašli na večeři a po ní rovnou spát, protože jsme byli vážně dost vyčerpaní. Další den ráno jsme se na hotelu rozloučili a jeli domů. Byl to parádní zážitek a velká zkušenost, jsem Komárkovi velice vděčný za to, jakou mi dal šanci.

Michal Škornička, 4.A

S ubíhajícím červencem se mi krátilo čekání na to, stát se myslivcem, donést domů lovecký lístek a povolenku a vyřídit si přepis zbraní.

Mé první lovecké zážitky nastaly při procházkách se psem, při nichž jsem se pokoušel ulovit holuby, to se mi však nepodařilo. Jelikož v našem sdružení jsme měli vzhledem k plánu odstřílet ještě osm srnců, tak na mně, jako na mladého člena byl vyvíjen značný nátlak.

Řekl jsem si, že se musím snažit, aby si nemysleli, že se myslivosti a lovu nechci věnovat. Po několika večerních čekáních jsem se rozhodl jít na posed ráno. K posedu mi nic nepřišlo a ještě jsem se naštvál, protože mi těsně nad posedem létali vysnění holubi. Toto ráno jsem si zpříjemnil dlouhou procházkou po naší honitbě. Rozhodl jsem se, že zkusím štěstí ještě večer.

Večer jsem tedy vyšel. Usedl jsem na posed a čekal. Po pěti minutách čekání vyšel po mé pravé straně z rybníka srnec. Byl asi dvě stě metrů daleko a na první pohled bylo zřejmé, že je to starý srnec. Asi po půl hodině mi přišel k posedu asi na sto kroků. Po chvíli zkoumání dalekohledem jsem zjistil, že je to odstřelový srnec. Nepravidelný osmerák s výsadou mezi parůžky. Zavřel jsem si tedy okna na posedu a zavolaal jsem našemu hospodáři. Ten mi odstřel povolil a v tom začal můj nejhezčí zážitek z prázdnin. Ozvala se rána, srnec udělal tři skoky a další už neudělal.

Po tradičních mysliveckých rituálech ze mě spadla tréma a podal jsem hospodáři info o ulovení. Děkuji patronům za tento skvělý zážitek.

Josef Marek, 4.A

JÁ A TMA

Když se řekne tma, tak se mi vybaví spousta zážitků z ranných dětských let. Už v té době mě totiž brával táta při úplňku na noční čekanou.

Vybavuji si své první vjemy z nočního života v lese. Sedět totiž v noci při měsíčku na posedu, to je úplné dobrodružství. Všechno připadá najednou člověku několikrát větší a myš v listí pod posedem vyplaší člověka, jako kdyby tam bylo divoké prase.

Ale jeden z nejzajímavějších zážitků jsem zažil ve svých asi deseti letech. Tenkrát jsem se koukal v televizi na hororový film, ve kterém přilétli na Zem mimozemšťani s velkýma oranžovýma očima. Tito mimozemšťané ale začali požírat lidi. Konec filmu si už nepamatuji, protože jsme se s tátou vypravili do lesa.

Asi po dvou hodinách, strávených v lese na posedu, jsme slyšeli chrochtání, kvičení a dupot. S téměř zadržným dechem jsme s napětím čekali, zda se prasata odváží až na volnou plochu na louce před námi. Když už to vypadalo, že se na louku neodváží, objevily se najednou dva kusy na kraji lesa, asi sto metrů od nás. Sledovali jsme jejich pohyb na louce, kde po chvíli zamířili ke slanisku. Táta je chvíli obeznaval a poté na jedno z nich zamířil. Velká rána rozrazila noční klid a prase zůstalo v ohni.

Když jsme se po úspěšném lovu vraceli v noci domů, náhle jsme uviděli na silnici osvětlené reflektory auta – stejná oranžová světla, jako jsem viděl u mimozemšťanů v hororu. Lekl jsem se, a jak se auto přibližovalo, bylo oranžové světlo čím dál větší. Báł jsem se, že k nám také mimozemšťané dorazili. Jaké ale bylo mé překvapení, když se světlo pojednou vzneslo do vzduchu a táta řekl, že to byl výr velký. Bylo to moje první a zatím i poslední setkání s výrem ve volné přírodě. Od té doby uplynulo již spoustu let. Na mimozemšťany už nevěřím, ale tento zážitek se mi vždycky vybaví při návratu z noční čekané.

Ivan Bambuškar, 1. A

Výr velký, (Bubo bubo)

PRACOVNÍ VÝLET DO ŠVÝCARSKA

Na začátku prázdnin jsme se vydali s naším panem profesorem na botaniku do Švýcarska, kde jsme měli pomáhat lesníkům a lesním dělníkům s udržováním a hospodařením v jejich lesích.

Vyrazili jsme v sobotu, ihned po pátečním předávání vysvědčení. Jelo nás celkem sedm. Jídlo a oblečení jsme měli na čtyři týdny, takže jsme v autě využili každý volný centimetr. Naskládání nám trvalo asi dvě hodiny. Za autem jsme také táhli káru, do které jsme naskládali motorové pily

a pomůcky pro kácení stromů. Cesta trvala asi deset hodin i s přestávkami.

Ihned po příjezdu a vystoupení z auta nás ohromily obří hory, do kterých byla usazena vesnička, ve které jsme bydleli. Pro naše bydlení nám postačil atomový kryt, který byl zařízen pro přežití místních obyvatel atomové války. Byla zde i docela slušně zařízená kuchyně.

Druhý den po příjezdu nás čekalo seznámení se s místními pracovníky a náplní naší práce. Práce se skládala ze stavění oplocenek a řezání s motorovou pilou v probírkových porostech. Největší dřina nebyla samotná práce s pilou, ale pohyb v horském terénu, který byl příliš strmý.

Únava na nás dolehla až poslední týden, kdy sil už nebylo mnoho a každý se těšil domů. Poslední den byl asi nejhorší. Všichni již byli duchem jednou nohou doma, ale tělem pořád v práci. Jízda zpět trvala asi deset hodin. Po příjezdu doma si každý oddychl, že je doma a má to za sebou.

Michal Bohdálek, 4.A

SVATOHUBERSTKÁ MŠE

Jak už je na tomto ústavu zvykem, i letos přišel Ing. Čapek s nápadem na netradiční akci. Když už byla nacvičena hubertská mše jako předznamenání hubertského plesu, proč toho nevyužít ještě jednou?

Proto uspořádala VOŠL a SLŠ Písek Bedřicha Schwarzenberga ve spolupráci s Mysliveckým sdružením Zvíkov – Soutok a Římskokatolickou farností Oslov troubenou a zpívanou Svatohubertskou mši. Konala se v pondělí 10. 11. 2014 v kostele sv. Linharta v Oslově v 18 hodin.

Kromě obligátních trubačů lesnických škol vystoupil pěvecký sbor Lidové školy umění v Písku. Mši celebroidal páter Tomáš Cyril Havel. Kostel byl plný dávno před začátkem, vonělo jehličí a kadidlo, borlice a lesnice ve spojení s dětskými hlasy zněly zajímavě, malé děti úplně vzadu hladily mrtvé bažanty a zajíce...

-moon-

SLAVÍME 130 LET ZALOŽENÍ ČESKÉHO LESNICKÉHO ŠKOLSTVÍ V PÍSKU I.

První česká lesnická škola, která šíří věhlas českého lesnictví do celého světa, má v rámci oslav kulatého výročí co nabídnout veřejnosti. V současné době může každý navštívit drobnou výstavku v Městské knihovně, je připraveno odhalení kamene na paměť prvního lesnického ředitele Josefa Zenkera, v červnu proběhne výstava o historii českého lesnického školství v Prácheňském muzeu a vrcholem bude sjezd lesníků, kteří projdou ve slavnostním průvodu městem. V našem seriálu vám přiblížíme stručně historii těchto významných škol, některé významné osobnosti i události.

V 19. století se o návrzích na zřízení české lesnické školy v Písku jednalo třikrát. Poprvé v 60. letech v souvislosti s návrhem Jana Krejčího a Emanuela Purkyně na přeložení německé lesnické školy v Bělé pod Bezdězem do Písku. Podruhé jej navrhuje ve svých člancích v Otavanu v roce 1865 mlynář Bedřich Skuhra opět neúspěšně a potřetí v roce 1884 se novému řediteli písecké rolnické školy Ladislavu Burketovi (1855-1933) ve spolupráci s píseckým městským lesmistrem Josefem Zenkrem (1841-1894) podařilo za podpory píseckého purkmistra Františka Gamische, který byl též předsedou kuratoria místní rolnické školy, zřídit osmiměsíční tzv. první lesnický běh. Dne 9. října 1884 byl usnesením kuratoria rolnické školy rozhodnuto, že při písecké rolnické škole bude zřízen český běh lesnický k výchově a přípravě lesnických praktikantů k tzv. nižší státní zkoušce lesnické. První běh započal 12. ledna 1885, tedy před 130 lety, a jeho odborným lesnickým ředitelem byl jmenován lesmistr Josef Zenker. Vyučovacím jazykem v tomto lesnickém kursu s 12 chovanci se stala čeština. Lesnickou praxi vykonávali v lesích města Písku pod vedením lesních úředníků Karla Knappa (1862-1928) a Františka Mergla. Usnesením kuratoria ze 6. května 1885 byl tento kurs rozšířen na „dvouletý praktický a teoretický běh lesní“ se 30 žáky a od roku 1888 byl organizován jako dvouletá česká revírnická škola, vychovávající pomocné technické zaměstnance, tj. příručí a revírniky, která byla r. 1910 rozšířena na tříletou. Po rezignaci lesmistra Zenkera v roce 1887 se stal odborným ředitelem školy lesmistr Josef Bohdanecký (1846-1920) z lesního úřadu

orlického panství, kdy předsedou kuratoria obou škol byl zvolen JUDr. Bedřich Schwarzenberg (1862-1936).

K 1. listopadu 1899 byl zahájen první ročník dvouletého Vyššího lesnického ústavu v Písku. V roce 1909 se po zřízení Nadace císaře a krále Františka Josefa I. staly písecké lesnické ústavy finančně zajištěnými a jejich budoucnost byla relativně zajištěna. Studovalo zde mnoho zahraničních studentů, nejen slovanských národů. Před první světovou válkou zde studovali Bulhaři, Chorváci, Srbové, Slovinci, Černohorci, Makedonci, Poláci, Rusové, ale také Němci, Rakušané a Rumuni. Po osamostatnění státu v roce 1918 byly nadační ústavy převedeny 20. dubna 1920 do státní správy a zestátněny. Dosavadní formy studia byly transformovány na čtyřletou Státní střední školu lesnickou, která byla od školního roku 1922/23 přejmenována na Státní vyšší školu lesnickou v Písku a později několikrát reorganizovaná a přejmenována. Postupně byly vybudovány potřebné objekty pro praktickou výuku – například v roce 1913 byl založen botanický park, v současnosti arboretum, které kulturní památkou města. Celkem bylo z podnětu Františka Salače, profesora lesnické školy, vysázeno na ploše 3 ha 250 druhů dřevin. V roce 1928 byl Státní vyšší lesnické škole v Písku směnou předán historický majetek lesů města Písku - revír Hůrka, jako školní poleší, o rozloze 670 ha. V roce 1995 obdržela škola čestný název Střední lesnická škola Bedřicha Schwarzenberga Písek. Od 1. 9. 1996 přibyla nová vyšší škola a tak nyní nesou oba lesnické ústavy v Písku název Vyšší odborná škola lesnická a Střední lesnická škola Bedřicha Schwarzenberga Písek.

V letošním roce si připomínáme významné výročí první české lesnické školy. V jejím prostředí vzniklo mnoho významných lesnických aktivit – od prvních českých lesnických učebnic až po návrh zřízení českého lesnického muzea. V průběhu historie školy se několikrát objevil také návrh na zřízení vysoké lesnické školy – poprvé s tímto logickým návrhem přišel ředitel české písecké reálky Jan Krejčí a poslední byl ředitel ing. Karel Kotek, který navrhoval, spolu s dalšími kolegy z lesnického provozu, zřízení vysokého lesnického učení v budově bývalého OV KSČ (dnes Policie ČR). Po zřízení pražské lesnické fakulty naděje na vysokou lesnickou školu v Písku definitivně skončily.

Lesnictví v Písku studovalo mnoho lesníků, kteří ovlivnili vývoj v lesnictví v českém i světovém měřítku a mnozí se uplatnili i mimo tento obor. Všichni se však rádi vrací do Písku, aby zavzpomínali na zelený studentský život, doprovázený zpěvem stříbrného větru...

V letošním roce v červnu se sejdou lesníci z celého světa v Písku na tradiční sjezd absolventů a projdou ve slavnostním průvodu městem.

Václav Kinský

Profesor ing. Friese a studenti na školním poleší, třicátá léta, archiv ML

PAMĚTI STARÉ BOROVICE

Jednoho dne a není tomu až tak dávno, jsem se šel projít. Mé kroky vedly cestou i necestou, polem i mezí. Vedly také po hrázi Karvašínského rybníka, které dominovala obrovská a statná borovice. Bylo zrovna slunečné, letní dopoledne. Rybky šplouchaly a ptáčci ševalili v korunách stromů. Vzduchem se linula sladká a teplá vůně léta.

Na chvíli jsem se posadil a zaposlouchal se do letní symfonie. Kolem mých uší vlahý větřík roznášel, jak mravenci pilně pracují a jak včelky snáší sladký nektar do úlu. Jak jsem tak poslouchal, začal zpoza mne někdo šeptat. Našeptával mi ať

vyslechnu jeho příběh, ať se na chvíli pozastavím nad spěchem světa. Nebylo nic, co by mi bránilo a tak jsem se zaposlouchal do příběhu- příběhu borovice.

Je tomu již dávno, velmi dávno, ale ne vždy byla tak mohutná a statná jako je dnes. Kdysi, skoro před dvěma stoletími, ne hrázi přistálo úplně malinké semínko. Nebylo to jen tak obyčejné semínko, ale semínko borovice. No a jak čas plynul, tak semínko vyklíčilo a vyrostla z něj malá borovička. Jako každý malý stromeček se i ona bála trávy, te však rychle odrostla. Travnina už pro ní nepředstavovala nebezpečí, ale v bezpečí stále nebyla. Každým dnem se strachovala, kdy přijde zajíc, nebo nedej bože srnec a ukousne ji. Nejednou se doslechla od větříku, jak srnec skousl smrček u cesty, nebo jak zajíc přehryzl bouček v oplocence. Čas plynul a ona našťěstí zajíce za své mládí neviděla a srnce jak by smet. A tak borovice odroste i dalšímu nebezpečí a svět se pro ni stal bezpečným. Lidé okolo ni chodili a poslouchali šum jejích větví za větru, odpočívali v jejím stínu a obdivovali její sílící majestátnost.

I když bezpečný není úplně to přesné slovo. Den se s dnem sešel a borovice se přestala smát zajícům z výšky. Nastala totiž světová válka a zajíci se alespoň mohli schovat. Borovice se každým dnem strachovala o svůj život. Jen co uplynuly čtyři borové dny, válka skončila. Oni totiž stromy nevnímají čas jako my lidé. Takový borový den trvá skoro rok. Přes zimu strom spí jako v noci a v létě je pak vzhůru, ale to už utíkám od příběhu. No naše borovice přežila a už byla poměrně statná a mohutná. Lidé pod ní chodili nadále odpočívat. Malé děti v jejích větvích řádily jako veverky a ptáčci si na nich začali stavět hnízda.

Radování však netrvalo dlouho, protože zanedlouho započala druhá válka. Nejednen německý voják si pod borovicí odpočinul, ale žádný ji nevyslechl. A tak tam stála dál přehlížená, jak tomu doposud nebylo. Začalo jí být smutno. Válka zuřila a borovice si nikdo nevšímal a ani po válce se to nezměnilo. Snad jen oddíly dětských skautů k ní chodily, ale nikdo ji na nevyslechl. Vzpomínala na časy, kdy okolo ní chodily davy lidí a každý druhý vyslechl její příběh. Nikdy ji nenapadlo, že by ji lidé mohli přehlížet, ale stalo se tak.

Lidé ji přehlížet začali, už se nepřicházeli odreagovat do jejího mohutného stínu. Málokterý mládenec o ni zavadil pohledem a starých, kteří o ni věděli, ubývalo. Mladší a mladší nepřehlíželi jen borovici, ale i olši, košatou vrbu, stříbřitou hladinu a němého karáska. Jen ptáčci nadále hnízdili v jejích větvích. Čas od času vítr zašeptal o lidech, jak se stahují do měst, jak zapomínají na přírodu.

Borovici to zlomilo, už nebyla tak statná, byla povadlá, propadlá smutku a stesku. Pořád házela stín, ten však už nebyl tak chladný jako dřív. Borovice ale své naděje nevzdávala, stále doufala, že někdo přijde. Doufala, že jednoho dne přijde někdo, kdo vyslechnu její příběh.

Čekala dlouho, tak dlouho, že to málokterý kapr v rybníku pamatuje, ale nakonec se dočkala. Jednoho slunečného, letního dopoledne jsem se šel projít okolo já a na chvíli jsem spočinul v pochmurném stínu borovice. Vyslechl jsem její příběh plný zklamání, samoty a smutku, ale také naděje. Naděje, že se lidé jednou opět skloní nejen před borovicí, ale i před dubem, smrkem rybníkem, skálou, nebo jen prostě před přírodou.

Jaroslav Kadlec, 4.B

NAŠI AUTOŘI ANEB TROCHA POEZIE NIKOHO NEZABIJE...

Na věčnost

*Již bloudím mnoho let,
procestoval jsem snad celý svět.
Den za dnem se potácím vyprahlou pustinou,
téměř nekonečnou plochou porostlou travinou,
s nohama naprosto zničenýma,
procházím pod železnou branou.
Na prahu rozlehlé Valhally
srdce a oči mi nedaly,
hledíc do naprosto oslepující záře,
odezdávám své tělo bohyni Maře.
Již jsem našel vytoužený klid,
s čistým a jasným srdcem již mohu odejít.*

– Chuck –

Na hrázi rybníka

*tyčila se borovice veliká.
Mnoho let tam rostla,
nápor větru a let znala.*

*Víc jak století krásně prospívala,
na světle a ve tmě pomalu přirůstala.
Letokruh za letokruhem tu s námi byla,
v dobrém i zlém na planetě žila.*

*Sto šedesát roků jsi rostla jen,
přežila mnoho válek a stal se ti osudným jeden den.
Nakonec jsi svou životní pouť dokončila,
tvůj život motorová pila ukončila.*

Karel Stupka

***

*Započal prvý prázdninový den,
stojíc před vodní plání
připadal mi tento den jako sen.*

*Při pohledu na rozložitost vody,
uvedl jsem svou mysl do pohody.
Spoustu času mi přeci jen zbývá,
žlutý obr se na mne shůry dívá.*

*Tento čas zmizel jak pouštní voda,
pomalu a jistě začíná nepohoda.
Již mi nezbyvá moc času,
prázdniny zmizely v zářivém jasu.*

Škola začíná...

Karel Stupka

ZIMNÍ KRAJINA

Přišla zima. Kdekdo by očekával, že přijde už v prosinci. Nečekaná a náhlá. Je leden, měsíc, kdy jsou všichni ještě v euforii z vánočních svátků. Přejedení, líní, plní předsevzetí, která hodlají dodržet minimálně týden.

Sedím doma zalezlá pod dekou u kamen a přemýšlím. Nohy mám ledové, tak se je snažím zahřát. Vůně vanilky se mi dostává do nosu.

Usínám.

Zdá se mi sen. Jdu zimní krajinou po zmrzlé silničce nedaleko jedné malebné vesničky. Led mi pod nohama křupe, skoro mám pocit, že se silnice pode mnou propadne. Je podvečer. Lampy ozařují cestu a sníh na loukách se třpytí, jako kupa rozsypaných hvězd. Cítím se sama, ale není mi nepříjemně. Jdu pomalu a tiše. Rampouchy visí ze stromů a mráz se mi pomalu dostává pod kůži.

Dojdu do vesničky plna očekávání. Bílý plášť hozený přes všechny střechy domů vypadá jako z pohádky. Na nedalekém náměstí se tyčí vánoční stromek. Světýlka omotaná kolem něj naplňují vánoční atmosféru. Chvilí se na něj koukám, ani mi nedošlo, že začal padat sníh. Vločky tak krásné, že když si člověk jednu chytí, může si něco přát, dokud se mu neroztaje na dlani. Ledová královna mě ohromila. Zas a znova. Jako každý rok zabloudila do mé mysli a zanechala tam dokonalou představu o zimní krajině.

Probouzím se.

Cítím se omámeně, ale i odpočatě. S úsměvem na rtech odcházím od vyhřátého krbu. Musím jít totiž odklidit závěje, které venku vykreslil ten bílý a nezbedný pacholek, ruku v ruce s bílou paní.

Alexandra Melcrová, 4.S

VÁNOCE jsou prezentovány jako poklidné svátky. Svátky, při kterých se sejde celá rodina a společně se radují. Tedy takhle je to všude ukazováno, ale ne všude to tak funguje. Bohužel. Před Vánoci se vyloví tuny nic netušících ryb a poté jsou prodávány na jistou smrt. Té smrti říkáme štedrovečerní večere. Mimo rybí genocidy se vykácejí hektary mladých stromků, aby potom mohly uschnout v obyvacím pokoji, ověšeny blikajícím nesmyslem. Stále se Vám tyto svátky zdají poklidné? Jestli ano, jistě si vzpomenete, jak jste nakupovali dárky pro své blízké. Všude davy lidí. Davy naštvaných mrzutých lidí, co chtějí jen koupit dárek a rychle zabalit a potom se jen přezírat cukrovím u televize. Takhle by si Vánoce Ježíšek asi nepředstavoval. Nechtělo by to proto nějakou změnu?

Jiří Jíra 2.C